

Братя Грим

Дяволът и неговата баба

Живял някога един цар, който непрекъснато водел войни. Той имал много войници, но им плащал малки заплати, които за нищо не им стигали.

Веднъж трима войници се наговорили да избягат.

– Ако ни хванат – казал единият, – ще ни обесят. Какво да правим?

Виждате ли онези големи житни полета? – рекъл другият. – Ако се скрием там, никой не ще може да ни открие. И без това войската утре тръгва на поход, няма кой да ни търси там.

Скрили се те в житното поле, ала войската все стояла край полето. Стояли там два дни и две нощи и така огладнели, че едва не умрели от глад.

– И какъв е смисълът, че избягахме? – попитал единият войник. – Все едно, ще умрем от глад!

Изведнъж долетял огнен змей, спуснал се над тях и ги попитал:

– Защо сте се скрили тук?

– Ние сме трима войници; избягахме от войската, защото заплатите ни за нищо не стигат. Ако останем тук, ще умрем от глад, а ако излезем, ще ни хванат и ще ни обесят.

– Ако се съгласите да ми служите седем години – рекъл змеят, – аз ще ви превода през войската, без да ви заловят.

– Е, изглежда, нямаме друг избор – казали войниците. – Ще трябва да се съгласим.

Тогава змеят ги хванал с ноктите си и ги пренесъл над войската далече, далече в друга земя. Ала това не бил змей, а самият дявол. Той им дал едно камшиче и рекъл:

– Щом ударите с камшичето, ще се посипе толкова злато, колкото поискате; ще живеете богато, ще имате коне и красиви каляски. Като изминат седем години, ще станете моя собственост. Но преди това ще ви задам една загадка и ако успеете да я разгадате, ще бъдете свободни от моята власт.

Змеят отлетял, а тримата войници тръгнали на път. И понеже имали много пари, купили си красиви дрехи, коне и каляска и поели по света. Живеели от богато по-богато, ядели, пиели и се веселели, но никому зло не сторили. Така времето отлетяло бързо и когато седемте години били вече към края си, двама от войниците започнали да се тревожат, ала третият гледал на живота по-леко и казал:

– Не бойте се, братлета, не съм толкова глупав, че да не мога да разгадая загадката.

Седнали тримата войници край пътя да си починат; двамата стояли

с наведени глави и не проронвали нито дума. Изведнъж до тях се приближила една старица и ги попитала защо са така оклюмали.

– Че какво те интересува теб? – рекли те. – И без това не можеш да ни помогнеш.

– Може и да ви помогна – отговорила старицата. – Само че първо ми разкажете какво се е случило.

Тогава войниците ѝ разказали как станали слуги на дявола, как седем години той им давал злато колкото поискат и как ще трябва да останат негова собственост, ако не успеят да разгадаят неговата загадка.

– Ако искате да ви помогна – казала старицата, – един от вас ще трябва да отиде в гората, да намери една скала, която прилича на дървена колиба, и да влезе вътре – там ще намери помощ.

Двамата войници тъжно помислили: „За нас спасение няма да има“. Те останали край пътя, а веселят им побратим се отправил към гората. Вървял, вървял и накрая намерил скалата, която приличала на дървена колиба. Влязъл вътре и видял една много, много стара баба. Тя била бабата на дявола. Войникът ѝ разказал всичко, а на бабата ѝ дожаляло за него и обещала да му помогне. Повдигнала един голям камък, под който бил входът към избата, и рекла:

– Ти ще се криеш тук и всичко ще чуеш. Само че трябва да седиш тихо, без да помръдваш. Когато дойде змеят, аз ще го разпитам за загадката и той всичко ще ми каже. А ти слушай внимателно какво ще отговори.

Точно в полунощ змеят долетял и поискал да яде. Баба му сложила масата и донесла храна и напитки. Като се нахранили, тя започнала да го разпитва как е преминал денят и колко души е успял да вземе.

– Е, днес не ми провървя много – отговорил дяволът, – но трима войници са вече в ръцете ми.

– Не бъди толкова сигурен – рекла баба му, – войниците може и да ти избягат.

– Не – казал насмешливо дяволът, – те са вече мои. Ще им задам такова загадка, че никога няма да я разгадаят.

– А каква е загадката? – попитала бабата.

– Сега ще ти кажа – отговорил дяволът. – На дъното на Голямото море лежи мъртва една маймунка – това ще им бъде вместо печено, когато дойдат с мен в ада; ребро на кит ще им служи вместо сребърна вилица, а конско копито – вместо чаша.

После дяволът легнал да спи, а бабата повдигнала камъка и пуснала войника да излезе.

– Запомни ли всичко добре? – попитала го тя.

– Да – отвърнал войникът, – сега вече знам достатъчно и ще мога да се справя.

Той бързо се върнал при своите другари и им разказал как бабата надхитрила дявола и как научила отговора на загадката. Тогава войниците се развеселили, ударили с камшика и веднага се посипало злато колкото можели да носят.

Скоро седемте години изтекли. И ето че дяволът се появил.

– А сега искам да ви взема в ада – казал той. – Там ще получите обяд; трябва да познаете какво ще бъде печеното. Ако отговорите, ще бъдете свободни и ще вземете камшичето завинаги.

Първият войник отговорил:

– На дъното на Голямото море лежи една мъртва маймуна – тя ще ни бъде вместо печено.

Дяволът се намусил и казал:

– А какво ще ви служи вместо вилица?

– Ребро на кит – отговорил вторият войник.

– Хм-хм – рекъл дяволът, още по-сърдит. – Тогава кажете какво ще ви служи за чаша!

– Конско копито – отвърнал третият войник.

В този миг дяволът надал страшен вик и отлетял. Камшикът останал у тримата войници. Всеки ден те взимали злато, колкото поискали и живели до смъртта си доволни и щастливи.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der Teufel und seine Großmutter

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2525>]